

blot et lille skridt kunne tages af dem, ville man kunne drage et lettelsens suk.

Han citerede til slut Buddha, som havde sagt, at den eneste virkelige sejr var, hvor alle var lige sejrrige og ingen led nederlag. Dette var den eneste praktiske sejr i verden i dag.

Den marokkanske kronprins *Moulay Hassan* foreslog, at et udvalg af fem neutrale stater først skulle have nedrustningsforslagene til behandling, og resultatet heraf skulle dernæst behandles i timagtsudvalget udvidet med fem neutrale stater. Blandt FN's nye medlemsstater savnede han Algier, som han var sikker på ville opnå uafhængighed inden længe. Han beklagede, at FN's tropper i Congo ikke var rykket ind i provinsen Katanga på den af sikkerhedsrådet fastsatte dag. Han kritiserede Frankrig for at have overset FN's resolution af 1959 om, at Frankrig skulle afstå fra atomprøvesprængninger i Sahara.

Den norske udenrigsminister *Halvard Lange* udtalte, at FN's vigtigste opgave i de senere år havde været at hindre, at lokale politiske brydninger udviklede sig til mere omfattende konflikter, og udenrigsministeren gav i denne forbindelse udtryk for, at den norske regering „føjte sig tvunget til“ på ny at overveje, hvilken bistand FN kan yde med henblik på en hurtig og fredelig opfyldelse af principperne om selvbestemmelse i Algier.

Videre erklærede udenrigsminister Lange, at alvoren i racekonflikten i Den sydafrikanske Union havde ført sikkerhedsrådet til den konklusion, at raceproblemer kan være af tilstrækkelig alvorlig karakter til at true fred og sikkerhed; sådanne problemer kunne derfor være af legitim interesse for sikkerhedsrådet, hvilket var et vigtigt, nyt træk i FN's arbejde. Den norske regering så med stigende uro på situationen i Den sydafrikanske Union og i Sydvestafrika og håbede oprigtigt, at FN kunne yde effektiv assistance.

Som den anden hovedopgave pegede han på FN's samarbejde med medlemslandene i forbindelse med deres økonomiske og sociale udvikling og på det uddannelsesmæssige og administrative område. Han fremhævede i denne forbindelse betydningen af, at der sikredes de råvareproducerende lande rimelige afsætningsmuligheder; de industrialise-

rede lande måtte føre en liberal importpolitik og undgå temporære nedgange i den økonomiske aktivitet.

Med hensyn til bistandsvirksomheden i snævrere forstand var det vanskeligste problem spørgsmålet om en forøgelse af bidragene til FN's forskellige bistandsprogrammer; den norske regering var rede til at stille flere midler til rådighed for disse formål.

Angående nedrustningsproblemerne gav udenrigsministeren under henvisning til sammenbruddet af forhandlingerne i timagtskomiteen udtryk for, at den første og vigtigste indsats, 15. plenarforsamling kunne øve i denne henseende, måtte være at retablere et egnet organ, hvor forhandlingerne kunne genoptages; han stillede sig velvilligt over for tanken om at udpege en neutral personlighed som formand for et sådant organ, ligesom man fra norsk side var opmærksom på de fordele, der kunne opnås ved at lade neutrale lande blive repræsenteret i organet.

Under henvisning til det af både vest og øst tilkendegivne standpunkt, at magtbalancen ikke må forskydes på noget tidspunkt af en afrustningsproces, sagde udenrigsminister Lange tentativt, at en universel godkendelse af dette princip gennem en generalforsamlingstilkendegivelse herom måske kunne bidrage til at fremme sagen.

Endvidere nævnedes udenrigsminister Lange „til overvejelse“, at det nødvendige kontrolmaskineri som en begyndelse kunne opbygges med henblik på at kontrollere og verificere de nedskæringer af militære styrker, som visse lande allerede havde erklæret at ville gennemføre.

Den svenske udenrigsminister *Östen Undén* koncentrerede sig i sit indlæg om Congo-spørgsmålet og nedrustningsproblemerne.

Han påskønnede sikkerhedsrådets beslutninger med hensyn til Congo såvel som generalsekretærens iværksættelse af disse beslutninger og erklærede i denne forbindelse, at den uafhængige position, som FN-pagten tillagde generalsekretæren, lettede hans bestræbelser for at gennemføre de hverv, FN's besluttende organer pålagde ham. Udenrigsminister Undén beklagede de meningsforskelle, som efterhånden var opstået ikke blot med hensyn til visse af FN's foranstaltninger i Congo, men også angående FN-operationen som helhed; det var imidlertid